

ЖАН ДЬО ЛАФОНТЕН МЛАДАТА ВДОВИЦА

Превод от френски: Тодор Харманджиев, —

chitanka.info

Със плач изпраща се умрелият съпруг,
но безутешната все пак се утешава.
Със времето скръбта ѝ неусетно отлетява.
Животът ѝ е вече друг.
Особено като отмине
незабелязано година,
вдовицата съвсем не можеш я позна.
Каква бе другата, каква е тая!
Оная бе скърбяща, а тая е жена.
Фалшиво или не — въздишаше оная...
все същата осанка, все същата тъга...
И смятаха я за неутешима,
а то, изглежда, не било така.
От тая басня ще се убедиме,
от истината — още по-добре.
Дойде редът на млад мъж да умре.
А на изпращане за она свят жена му
ридаеше над него: „Ще бъдем скоро двама,
душата ми при твоята душа ще отлети.“
Мъжът отиде си самичък.
Баща ѝ поизчака да отмине всичко,
скръбта да се поукроти.
И каза: „Доста плака ти,
не ще го възкресиш, та с плач да се погубваш,
той няма нужда да съсипваш своята хубост.
За живите, а не за мъртвите мисли.
Не казвам ти, че скоро трябва
скръбта да свърши с нова сватба
и болката да преболи.
Но след известно време, не се учудвай, може
млад, хубав мъж любов и брак да ти предложи.“
„Не, не — вдовицата отвърна изведнъж, —
на мен ми трябва манастир, не мъж.“
Бащата я остави сама да си говори.
Отмина месец... идва втори...
Тя почна да променя по нещо всеки ден
във дрехи... във бельо... в прическа.

във нагласа...

И траурът ѝ за украса
като че бе приспособен.

Домът ѝ стана оживен
от палави игри, от смехове, от танци.

Отмина тихата тъга.

И сутрин... вечер... все така...

отново радва се на младостта си.

И против скръб по мил покойник има лек.

А щом бащата оттогава не повтори —

„Къде е оня млад човек —

попита тя, — за който ми говори?“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.